

הו, חולשה פנינה רייכמן וארז ישראלי

התערוכה היא תערוכת מפגש בין אמן צעיר לאמנית ותיקה. מפגש ייחודי, עצמתי ומעורר שאלות.

הו, חולשה! הוא שם תערוכת המפגש.

השם לקוח מספר שיריו של חזי לסקלי - "חיבור וחיסור: שירים, 1985-1987" (הוצאת עם עובד, תל אביב 1988), מתוך השיר "מחול שלושים וחמישה".
חברות אמיצה שנקשרה בין פנינה רייכמן לארז ישראלי הובילה אותם לתערוכה משותפת. רייכמן הייתה "המורה" לאמנות של ישראלי בנעוריו. כיום מלמדים השניים באותו בית ספר לאמנות. עבודותיהם נוגעות בעצבים חשופים, במוות וב"קינה על מות".
רייכמן עוסקת ביחס שבין מילים לדימויים ובמאבק ביניהם. המוות והקינה הם חלק מאותו מאבק. ישראלי מתמיד לנהל "פלירט" קרוב עם המוות מאז תחילת דרכו כאמן. הוא בודק קשרים בין קיטש ומוות, בין קלישאות-תרבות ומציאות קיומית.

ישראלי, אסתטיקן של מוות, מתקרב אליו כמו היה רע קרוב. רגע המוות (ממנטו מורי),

מרתק אותו גם ברמה אינטלקטואלית, פסיכואנליטית ופוליטית.

קירבה שמאפשרת להתבונן במוות מנקודות מבט מגוונות.

רייכמן משתמשת בכחול אולטרמרין כדי להרחיק את המוות ולשלחו לגבהים, שם מתקיים הנשגב. היא שומרת על שפה אסתטית מדויקת ומעצימה את ההרחקה באמצעות שימוש באותיות גרפיות מתוך שבלונה במקום בכתב ידה.

מלבד שני ציורים גדלי ממדים, חושפת רייכמן לראשונה סדרה של חמישים "רישומי קינה", מ-1994.

אלה רישומים שנעשו תקופה מאוד קצרה לאחר מותו של ידידה הקרוב - המשורר חזי לסקלי "רישומים אלה נעשו באינטנסיביות רבה וכאב".

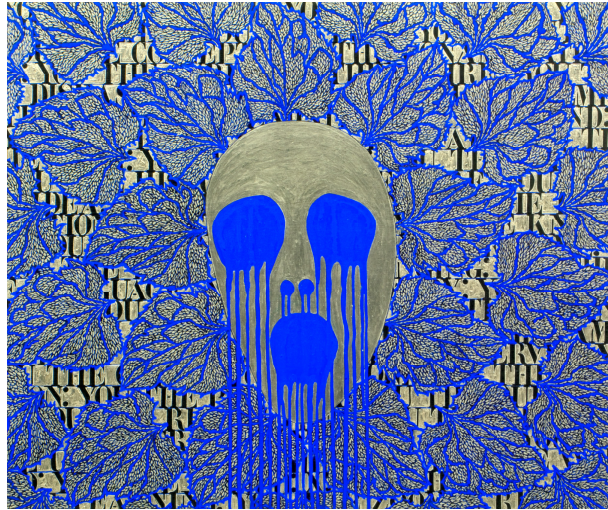
וישראלי בנוסף לפסלי "ראש", חושף לראשונה סדרת צילומים משנת 2003, שהעניין החוזר בהם התעורר בעקבות המפגש עם רישומיה של רייכמן. הצילומים חושפים את ארז בסטודיו, כשהוא שוכב על גבו כחייל מת שעובר תהליך של הכנת גופתו לקבורה.

פנינה רייכמן וארז ישראלי מפגישים על קירות הגלריה עבודות שמחדדות את תודעת המוות. הם אינם מניחים לנו, הצופים, להימלט מההתמודדות המסובכת כל כך עם שאלת הפרידה, הקינה והאין.

דרורה דקל

ארז ישראלי , "ראש", 2006, יציקת בטון ופוחלץ דרור,

פנינה רייכמן, head 1, 2000-9, דיו, אקריליק ופיגמנט.